

SANDRA CASTRO | Presidenta de Colors de Ponent (col·lectiu LGTBIQ)

“Volem visualitzar el col·lectiu per normalitzar-lo”

Castro (Lleida, 1977) és, des del gener de 2016, la presidenta de Colors de Ponent, entitat que lluita pels drets del col·lectiu LGTBIQ (lesbianes, gais, transexuals, bisexuals, intersexuals i queers).

Amb Colors de Ponent s'ha recuperat l'activisme LGTBIQ a Lleida

Sí, perquè entre els anys 2014 i 2015, amb diferents persones, buscàvem una associació a Lleida per contactar i llavors no hi havia una entitat que prestés aquests serveis. La seva posada en marxa ha servit per a recuperar un servei per a les persones i per a les famílies.

I ja porten un any i mig...

... i estem molt contents, perquè sense proposar-nos-ho hem fet molta feina. Encara hi ha qui no ens coneix, però cada cop són menys. Hem arribat a molta gent amb el servei psicossocial i fent tallers de sensibilització a escoles, instituts, FP, professionals de la salut i de la psicologia, Creu Roja... Hi ha una manca de formació que nosaltres intentem resoldre.

Darrerament, com a associació, s'han trobat amb alguns casos flagrants. Un, seria el del comportament homofòbic d'un professor de Filosofia a l'Institut Gili i Gaya.

Aixo ja feia molts anys que passava, el que ha canviat és la reacció de la gent jove, alumnes de 15 o 16 anys que han sentit aquell discurs i no l'han acceptat. Les coses estan canviant i la gent jove i, la població en general, estan més sensibilitzats. I des de Colors de Ponent volem visualitzar el col·lectiu per normalitzar-lo.

Un altre cas seria el de l'agressió a dues joves d'Arbeca quan es feien un petó.

Ja sabíem del cas abans que se'n fessin ressò els mitjans i van poder donar un cop de mà amb l'acompanyament i l'atenció psicossocial. Quan es va fer la concentració de condemna al poble, amb el suport de l'Ajuntament, va ser exemplar, i nosaltres ens hi vàrem afegir. Cal agrair, en aquest cas, el suport institucional perquè hi ha altres institucions i ajuntaments que no mostren aquest tarannà davant casos així.

Quants associats són ara? Quines activitats duen a terme?

Devem ser uns 75, darrerament hem tingut algunes altes per aquesta visibilitat de la que parlava, sobretot arran del cas d'Arbeca i la celebració del Dia de l'Alliberament LGTBI (17 de juny). Ara, al nostre servei d'atenció psicossocial hi treballen un psicòleg i tres treballadors socials. Fem tant atencions individualitzades (acompanyament, problemes amb l'entorn, búsqueda de referents...) com de grups d'acompanyants (adolescents, adults, familiars) i, al setembre, n'impulsem un d'específic per a persones *trans*.

Per què s'ha de treballar tant per defensar els drets de les persones LGTBIQ?

Venim de la tradició que venim i els canvis culturals són els que més costen. No oblidem com eren tractades aquestes persones al segle XIX, i el franquisme —que primer els va posar en l'epígraf de *vagos y maleantes* i, després, a la Llei de Perillositat Social—, i fins al 1973 estaven patologitzats al Manual de Referència de Psiquiatria i, fins al 1990, a l'OMS. Com a col·lectiu estem acostumats a nedar contracorrent, i trigarem encara algunes generacions per arribar a la plena normalitat.

Dins el col·lectiu LGTBIQ ja estem acostumats a nedar contracorrent

